

середовища; залучення пріоритетних інвестицій, отримання державної підтримки як підприємство, виробляє екологічно безпечну продукцію, що використовує екотехнології; пошук можливостей поліпшення екологічної обстановки в місці розташування організації, підвищення екологічності виробничих процесів і продукції, що виробляється, а також інші.

Практика і світовий досвід показують, що забезпечення заданого рівня економічної безпеки підприємства та його сталий розвиток тісно пов'язані з економічною безпекою регіону.

Як заходи протидії негативним проявам і загрозам підприємству в області екології можна виділити ряд наступних основних завдань: планування та реалізація бізнес-процесів з урахуванням вимог екологічної безпеки; планування та виробництво готової продукції з урахуванням вимог екологічної безпеки; проведення на виробництві постійного моніторингу рівня його екологічної безпеки, оцінка загроз та реалізації заходів екологічного захисту; експертна оцінка програм виробництва з точки зору екологічної безпеки до їх реалізації на підприємстві; підвищення екологічної грамотності персоналу; видання локальних нормативних актів, регламентують питання екології на підприємстві; призначення відповідальних посадових осіб за регулювання питань екології; проведення розслідувань фактів порушення правил і норм виробництва, що призвели до порушень норм екологічної безпеки; використання екологічно чистої сировини для виробництва і ряд інших.

Таким чином, з урахуванням вищевикладеного, можна зробити наступні основні висновки: Екологічна безпека є невід'ємною частиною системи економічної безпеки організації, істотно впливає на результати економічної діяльності. Коригування економічної політики організації повинна здійснюватися в міру необхідності на основі зважених показників. Значення показників, які забезпечують сталий розвиток підприємств, не є статичними. При зміні внутрішнього і зовнішнього середовища досліджуваного об'єкта нормативи, що регулюють його діяльність, необхідно піддавати коректуванню.

ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Ченцова І.А.

*Науковий керівник: Хорошилова І.О., к.е.н, доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Відомий факт, що підприємства в своїй діяльності використовують матеріальні, нематеріальні та трудові ресурси, та за для забезпечення можливості прийняття ефективних, своєчасних, необхідних управлінських рішень основними пріоритетними завданнями сучасної системи управління підприємством є створення бази інформаційного прогнозування діяльності підприємства. Проте, на підприємстві, враховуючи сучасні тенденції розвитку, все більшого значення набуває ще один вид ресурсу – інформаційний.

Ефективність використання інформаційних ресурсів, набуває доволі вагомого значення та є одним із найважливіших завдань менеджменту приватного підприємства в сучасних умовах. Саме від вирішення питань ефективності використання інформаційних ресурсів безпосередньо залежить, наскільки самі ресурси відповідають потребам підприємства. Інформація, інтегруючи властивості предметів і засобів праці, стає одночасно основним ресурсом і важливим результатом виробничого процесу. Керівництво підприємства повинно мати повноцінну інформацію за для досягнення конкурентних переваг насамперед стратегічного характеру.

Зазначаємо, що інформаційні ресурси це безпосередній продукт інтелектуальної діяльності кваліфікованих, активних, творчих працівників. Однак, інформаційні ресурси не обов'язково є продуктом праці [2, с. 8]. При визначенні «інформаційних ресурсів» переважним насамперед може бути підхід, коли дане поняття пов'язується з метою вироблення і реалізації різних, управлінських, наукових, організаційних рішень, то що. Все це розглядаються з інформаційного боку і є інформаційною складовою. В такому випадку інформаційним ресурсом вважається вся та інформація, яка підпорядковується поставленій меті, та завершується її досягненням.

Інформація це насамперед основний виробничий ресурс сучасної економіки у протилежність сировині й енергії. Однак сама інформація не приводить в дію підсистеми підприємства, хоча й виконує роль провідника та трансформатора у перетворенні необхідних матеріальних ресурсів за допомогою продуктивних сил підприємства у кінцевий продукт. У зв'язку зі зміною структури ресурсного забезпечення – інформація стає основним стратегічним ресурсом, що здатен забезпечити конкурентні переваги на рівні підприємства, бо інформація – це сукупність первинних даних системи фінансового та управлінського обліку, які характеризують управлінську ситуацію, що склалася, та на основі яких відбувається обґрунтування та прийняття управлінських рішень.

Про діяльність підприємства можна судити лише з інформаційних ресурсів, які відображають його господарські процеси і операції. Такі ресурси формуються в обліковому і звітному джерелах їх виникнення. Інформаційні ресурси на відміну від матеріальних, енергетичних трудових та фінансових, характеризуються деякою специфікою:

- необмеженість використання однієї і тієї ж інформації;
- внаслідок необмеженості вартість інформації нижче внаслідок того, що часу на її відтворення потрібно менше;
- легко збирається та передається;
- вони невичерпні, тобто з часом не зникають, а навпаки приростають;
- при поєднанні з факторами виробництва цінність інформації зростає;
- зазначається висока наукоємність інформаційних ресурсів;
- різноплановість, тобто можливість використання у різних цілях управління.

Для сучасних підприємств роль ресурсів принципово важлива не лише тому, що без них суб'єкт не досягне стратегічної мети. Ресурси – це потенціал організації.

Саме нехватка ресурсів: фінансових, матеріально-технічних, інформаційних, інтелектуальних – не може дозволити підприємствам успішно розробляти та реалізовувати стратегію розвитку здавалось навіть у найсприятливіших зовнішніх умовах. Процес тривалого формування, накопичення та вдосконалення знань із застосуванням прогресивних інформаційних технологій та одночасним збільшенням інтелектуального капіталу підприємства створює йому у своїй діяльності умови до переходу системи на вищі рівні розвитку. А отже ринок інформаційних ресурсів, продуктів і послуг є економічною і фінансовою основою, яка об'єднує суб'єкти державного та недержавного секторів економіки. На наш погляд, щоб подолати існуючі у цій сфері проблеми необхідно розробити спеціальний блок нормативно-правових актів, присвячених як проблемам розвитку ринкових відносин в інформаційному сегменті ринку, так і інформаційних відносин, що відображають ринкові принципи у інформаційних процесах в інших галузях.

Література:

1. Закон України «Про інформацію» від 02.10.1997 р. № 2657-XII зі змінами від 21.05.2015 р. № 317-19. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2657-12> (дата звернення: 03.02.2019).

2. Закон України «Про національну програму інформатизації» від 04.02.1998 р. № 74/98-ВР зі змінами від 02.12.2012 р. № 5463-17. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 03.02.2019).

3. Лучик Г.М. Управлінська інформація – як забезпечення застосування аналітичних процедур у системі прийняття управлінських рішень. Збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції «Теорія і практика сучасної економіки» (20-21 липня 2012 р.). Одеса: ГО «Центр економічних досліджень та розвитку», 2012. С. 111-113.

ЯКІСНЕ УПРАВЛІННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИМ КАПІТАЛОМ, ЯК ШЛЯХ ДО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Чепела В.В.

Науковий керівник: Птащенко О.В., к.е.н, доцент

Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

За умов теперішнього стану ринкової економіки, а саме, її динамічного розвитку, змін потреб і смаків споживачів, та постійних економічних криз, з'явилася потреба у нових методах управління організаціями. Для успішного розвитку та підтримування діяльності підприємств треба опрацювати нові ефективні методи управління. Що може призвести до змін акцентів у складовій активів.